

sæt har medvirket til en selskabstømning, skal man retsforfølges. Det er den altovervejende hovedregel, og den synes jeg, vi skal holde fast ved. Sådan er strategien, og jeg har svært ved at se, hvilken anden strategi man skulle vælge i disse sager.

Frank Aaen (EL):

Nu er jeg lidt forvirret, for jeg spurgte før efter den processuelle begrundelse for, at man skulle vente med straffesagerne af hensyn til erstatningssagerne, fordi pengene prioriteres højere end retfærdigheden. Det er jeg ikke enig i, og jeg forstod sådan set skatteministeren sådan, at skatteministeren heller ikke synes, tingene skal stilles sådan op. Derfor vil jeg godt spørge igen: Kan vi være sikre på, at der bliver rejst straffesager, lige så snart man har formodning om, at der er sket noget strafbart, uagtet at det kan udskyde det tidspunkt, hvor man får pengene tilbage?

Det er sådan set også derfor, jeg bad om et yderligere spørgsmål, for jeg er enig i problemerne med lovgivningen på dette område: Har Skatteministeriet taget initiativ til undersøgelser af, om lovgivningen på området bør ændres?

Skatteministeren (Carsten Koch):

Der er endnu ikke taget initiativ til det, men jeg kan da sige, at det er under overvejelse. Men først vil jeg se nogle eksempler, f.eks. blandt de knap 1.700 sager, vi har talt om. Jeg vil godt se nogle sager, hvor man formodentlig vil være i stand til at kunne bære bevisbyrden for f.eks. groft skyldnersvig, men hvor man af forskellige grunde vil tabe sagen, eller hvor det på forhånd kan ses, at denne sag ikke kan vindes, selv om der tilsyneladende er tale om, at det er tæt på at være et strafbart forhold. Før det er sket, vil jeg ikke tage stilling til, om der er grund til at ændre straffeloven. Jeg synes ikke, man skal gøre det på forhånd, for det er trods alt under alle omstændigheder et meget beskedent antal sager, vi vil få frem.

Så har jeg en lille korrektion, og det kan godt være, den udrydder en misforståelse hos hr. Frank Aaen: Jeg mener, at hvis man har valget mellem en straffesag, hvor man kan se, man kan løfte bevisbyrden, og en erstatningssag, er det klart, at man skal vælge straffesagen. Man kan næppe tænke sig en situation, hvor man først gennemfører en erstatningssag mod en sælger og bagefter anlægger en straffesag mod den samme person.

Problemstillingen er den, at sælger i erstatningssagen kan afgive en række oplysninger, som han ikke på nogen måde er tvunget til at komme frem med, hvis det er en straffesag. Derfor vil det være en art bondefangeri, hvis man vælger at starte med en erstatningssag og bagefter tage en straffesag. Man må starte med straffesagen, og jeg håber, det kan bidrage til at udrydde misforståelsen.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 57:

Forespørgsel til erhvervsministeren [om regeringens planer for forbrugerpolitikken].

Af Jørn Jespersen (SF) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 19/3 97).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Forespørgsel nr. F 52:

Forespørgsel til fødevareministeren:

»Hvad kan regeringen oplyse om status for arbejdet i de to Codex Alimentarius-komiteer om henholdsvis pesticidrester i fødevarer og mærkning af fødevarer (møder i henholdsvis Haag den 7.-12. april og Ottawa den 15.-18. april) og om regeringens forhandlingslinje i dette arbejde?«

Af Jørn Jespersen (SF), Steen Gade (SF) og Kristen Touborg (SF).

(Forespørgslen anmeldt 11/3 97. Fremme af forespørgslen vedtaget 14/3 97).